

tioner, thi i begge Tilfælde er det jo 4 pCt., der skal svares af dem. Men de førstnævnte, de saakaldte Peto'ske Obligationer, synes dog ogsaa i den Henseende at være uheldigere for Statskassen, at de altid maae medføre Udgifter til Provision ved Renteudbetalingen i London foruden andre Omkostninger. Naar jeg i Begyndelsen af Maret 1866/67 ikke dristede mig til at indlade mig paa en saadan Accord som den, der senere blev indgaaet, men indskrænkede mig til paa en Maade at indrømme Entrepreneurerne en Deel af den Fordeel, som Finantserne kunde have havt ved at sælge 4 pCt. indenlandtske Obligationer, medens Entrepreneurerne ikke kunde sælge de 4 pCt. Peto'ske, og naar jeg da søgte at tilvejebringe et rimeligt Forhold ved kun at betale Entrepreneurerne med 5½ pCt. under Gjennemsnitsprisen af de 4 pCt. danske Obligationer, saa var dette begrundet i, at den hele politiske Situation dengang var en saadan, at jeg ikke dristede mig til, samtidig med at det stillede sig temmelig usikkert, hvorvidt vi ikke selv kunde komme til at bruge saa store Midler, som vi overhovedet kunde skaffe tilveie, at indlade mig paa contant Udbetaling uden til en ringere Pris end den, som jeg altid kunde faae ved at realisere de 4 pCt. danske Obligationer uden Hensyn til, hvilken Cours de stode i. Skjøndt det kan være vanskeligt i bestemte Tal at opgive, hvor stor en Gewinn der er udkommen deraf, forekommer det mig dog indlysende, at der er udkommet en finantseel Gewinn af de omhandlede i 1866—67 foretagne Transactioner.

Ordføreren: Naar det ærede 7de kongevalgte Medlem (Andrø) atter idag er kommet tilbage til sine igaar anstillede Betragtninger over det af Udvalget yttrede Dnsse om Betænkningens Rortshed, og har villet benytte det af ham nu fremdragne Punkt til at vise, hvor forkeert Udvalgets Anskuelse var med Hensyn til den Forfortælse, som det tilsigtede, saa maa jeg tilstaae, at dette oprigtig talt forekommer mig besynderligt, da det ærede Medlem selv fremhævede, at man ved at see

Statsregnskabet efter maatte blive opmærksom paa, at der her var et usædvanligt Tilfælde, hvorfor ogsaa den Statsrevisor, der havde havt denne Deel af Regnskabet under Behandling, var bleven opmærksom derpaa og havde anmodet Finantsministeren om at faae Spørgsmaalet bragt til Klarhed. Det kan dog virkelig saa ikke henregnes under de Punkter, om hvilke vi have antaget, at de passende kunde gaae ud som blot indeholdende Gjentagelse af, hvad man allerede omtrent kunde finde i selve Statsregnskabet. Det ærede Medlem fremhævede jo netop, at der ikke fandtes Noget desangaaende i Statsregnskabet. Man skulde dernæst, da det ærede Medlem henvendte sig til mig som Ordfører med en Bebrejdelse for, at jeg ikke havde omtalt visse Punkter, som han vilde have gjort til Gjenstand for en vidtløftigere Behandling, troe, at det var Noget, som det maatte ansees for en stor Forseelse fra Udvalgets Side ikke at have omtalt — thi Ansvarer derfor kan dog ikke paahvile mig i Egenkab af Udvalgets Ordfører mere end hele Udvalget — men saa endte det ærede Medlem selv med at sige, at det væsentlig dreiede sig om en Bogholdercaprice, at det var et Spørgsmaal, som tidligere var blevet oplyst af den høitærede Finantsminister og derved var bragt til Evidens, og at det ikke dreiede sig om Andet og Mere end en reen og bar Postering. Jeg finder derfor, at det ærede Medlem stillede noget store Fordringer til Udvalget, naar han vilde, at det omtalte Spørgsmaal efterat have været optaget og gjort til Gjenstand for Forhandling imellem Revisorerne og Finantsministeren, nu atter skulde gjøres til Gjenstand for Dmtale i Udvalgets Betænkning. Derved vilde Udvalgsbetænkningen meget let komme til at være op til et lige saa stort opus som Statsrevisionens Betænkning, og man vilde saaledes kun komme fra Scylla i Charubdis. Det ærede Medlem glædede sig over, at han havde bragt det praktiske og theoretiske Standpunkt under Dmtale her igaar. Jeg maa imidlertid tilstaae, at saaledes som det ærede Medlem idag stillede sig til det af ham omtalte Spørgsmaal, forekommer det mig ikke,